

MINÄ RAKASTAN

Palstalla tunnetut ihmiset paljastavat rakkautensa kohteen.

"Työväenmarssi on osa minua"

Mies ei kritisoi ulkoista olemustani. Siksi rakastan häntä hieman enemmän, kirjoittaa Tellervo Koivisto.

Tellervo Koivisto

TOUKO HUJANEN HS

Rakastan puutarhalehtiä selailua, vaikka en enää vuosiin ole saanut niistä uutta virikettä. Vanha maalaistalon piha ei ole trendikäs.

Otin puutarhakirjallisuuden esiin helmi–maaliskuussa jouduttaakseni kevään tuloa. Viikosta toiseen oli pakkasta ja satoi lunta. Vasta huhtikuussa lumen sulaessa piha heräsi eloon. Pensasalueet ja harvakasvuiset nurmikot alkoivat kukkia pienten sipulikukkien voimin. Lämpö herätti nurmikon, ja pian haravoitaviksi tarkoitetut syksyn rippeet olivat siivoutuneet yleiseen vihreyteen. Perennat virkosivat aikataulujensa mukaisesti, ja isot sipulikukat toivat väriä perennapenkkeihin. Näin helppotöistä kevättä on helppo rakastaa.

Pihapiirissä on kasveja, puolivillejä vaeltajia, joita en haluaisi menettää. Lehtomaitikka kuuluu niihin. Monet vuodet se täytti noin neliön suuruisen osan sammaloituneesta nurmikokulmasta. Muutama vuosi sitten sen seuraan liittyi kevätesikko. Maitikka on levinnyt teiden reuna-alueille, mutta kevätesikko oli nyt vienyttä sen entisen paikan jokaista

neliösenttiä myöten. Kaunis harmaakäenkukka ei useinkaan kestä talvea perennapenkissä, mutta sen siemenistä tulleita jälkeläisiä löytyy laattojen raosta ja muista kurjista kasvuoloista. Niin tänäkin vuonna. Illakko, sormustinkukka ja iltahelokki löytyvät myös jostakin reunamilta. Neidonkielo löytyy soraiselta alueelta. Se oli talossa ennen meitä ja jää tänne, ellei uusi omistaja teetä pihasuunnitelmaa, missä piha peittyy patioihin, terasseihin ja koristealtaisiin.

Rakastan pihan puita, vaahteroita keväisessä kukkaloistossaan (kunhan eivät tekisi siemeniä) ja syksyisessä ruskassaan (kunhan lehdet pysyisivät puissa), tammia isoina, erilaisia kuusia (saisivat jäädä pienemmiksi), omenapuita (ilman ylituotantoa), kirsikkapuuta (ilman juurivesoja) ja rusokirsikkaa ehdottomasti. Ja lopuksi kiitos pihan männyille, koivuille ja pihlajille: teistä ei ole paljon harmia.

Rakastan kirjoja ja sanomalehtiä ja paikkoja, joissa haluan istua lukemassa. Keittiössä on iso pöytä, jolle mahtuu sekä kahvit että sanomalehdet. Ikkunan puoleisessa nurkassa on punainen puutuoli. Tuvan pöydän päässä on vanha nojatuoli, ainoa paikka missä osaan lukea kirjaa. Sillä tuolilla istuen on selvitetty monta dekkarimurhaa ja monta lauantai-iltaista tv-murhaa. Oikeus yleensä voittaa, ja syyllinen työnnetään poliisiautoon varoen, ettei tämä lyö päätään auton ovenkamana.

Rakastan siskonmakkarasoppaa, liha-makaronilaatikkaa ja ministeri [Enestamin](#) kukkakaalikeittoa, sillä niitä ruokia voi syödä kaikkina vuodenaikoina, jos ei muuta keksi. Ja tietenkin rakastan perunoita sillin ja graavikalan kera. Ryyppy kuuluisi asiaan, mutta valitettavasti se käy sitä harvinaisemmaksi, mitä vanhemmaksi nauttija tulee, vaikka pitäisi olla päinvastoin. Mutta kun pää ei kestä eivätkä jalat.

Rakastan vanhoja vaatteita. Vaatteita, jotka vuosia sitten on hyväksytty sisä- ja ulkokäyttöön omalla talousalueella. Kun keväällä jouduin luopumaan yhdestä pese ja pidä -ihanuudesta, ymmärsin mieheni ylivuotisen epätoivon, kun olin heittänyt hänen lämpöhaalarinsa jätesäilöön. "Olisit edes polttanut." Mies ei kritisoi minun ulkoista olemustani, mistä hyvästä rakastan häntä hiukan enemmän. Kaikesta huolimatta hänkin rakastaa minua, niin hän kysyttäessä vastaa.

Rakastan metsää, vanhaa sekametsää valkovuokkoineen, mustikkamaineen ja kantarelleineen. Rakastan myös aivan nuorta metsää, jonka kauneus perustuu vuosittaiseen reippaaseen kasvuun.

Metsässä on lukuisia polkuja: muurahaisille, jäniksille, mäyrälle, koiranulkoiluttajille ja miehisille hevosvoimille. Metsässä on helppo hengittää – ennen hirvikärpästen tuloa.

Rakastan ikkunasta avautuvaa peltomaisemaa, joka on katseenkantaman mittainen. Se on kuin tilkkutäkki. Joku muokkaa osuuttansa vanhanaikaisen hienoksi ennen kylvöä, useimmat kylvävät sänkeen. Jonkin ajan kuluttua molemmat pellot ovat vihreällä oraalla eikä eroa huomaa.

Syksyllä viljalajeilla on värieroja, maallikko ei muita eroja huomaakaan. Kun aukeaman pellot on puitu, osasta peltoaukeaa tulee isojen muuttolintujen levähdyspaikka. Hämärässä niitä ei näe, mutta äänet kuuluvat.

Rakastan työväenmarssia: "Eespäin, eespäin tiellä taistojen. . .". Sen suoma yhteisöllisyyden tunne alkaa lapsuudesta ja on kulkenut mukana koko pitkän elämän. Se on osa minua, osa identiteettiä, niin kuin pelto ja metsä.

Kirjoittaja on ekonomi ja entinen kansanedustaja.